

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Mons Thabor Sive Solitudo Exercitiorum Spiritualium

Bisling, Anselm

[Einsiedeln], 1682

Digressio XVI. De pessimis vitijs Propriæ voluntatis; perinacis judicij; zeli indiscreti; murmurationis; & refractariæ inobedientiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60545](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60545)

ad laborandum, non ad otia dum, vel fa-
bulandum. Hic ergo nemo potest stare, nisi
ex toto corde se voluerit propter Deum humi-
liare, & obedire.

CONSID. II.

De malis Inobedientia, seu
obedientia coacta.

Fili, qui se subtrahere nititur ab Obedi-
entia, ipse subtrahit à gratia, qui non
libenter, & sponte sua Superiori se subdit,
signum est, quòd caro sua necdum perfecte
sibi obedit, se sæpe recalcitrat, remurmurat.
Disce ergo celeriter Superiori tuo te submit-
tere: atque ad veram subjectionem, & hu-
militatem te jugiter dare, patienterque pro-
prium contemptum ferre.

Id. l. 3. c.
13. l. c. 2.

DIGRESSIO XVI.

De pessimis vitijis Propria Vo-
luntatis; nec non pertinacia proprii Ju-
dicii: ac zeli indiscreti; murmu-
ris, & refractaria Inobedien-
tia.

THEOPHOBVS.

(I.)

Et la agite, quotquot estis sacrae mili-
tia Tyrones, Candidati, Triarii &
Eme-

Emeriti : adeste armati ad ingentis vo-
 menti expeditionem : siquidem huius
 infernus cum suâ cohorte est expugnan-
 dus & destruendus, nempe Proprietas
 & destruendus, nempe Proprietas, cum omni suâ stygia vitiorum
 hærentium phalange : de quâ illud
 ac eruditi Blosij : Si non esset propria
 confirmante lactiflavo Doctore : Cuius
 luntas propria, & infernus non erit
 luntatem autem propriam dico, quæ
 non est communis cum Deo, & ho-
 nibus, sed particularis tantum, quan-
 do aliquis ea, quæ vult, propter hono-
 ipsum facit, non intendens placere Deo,
 & prodesse proximo, sed satisfaciendi
 proprijs motibus animi. Porro hæc Vo-
 luntas non Dei, non aliorum, sed ho-
 quærens vivere arbitrata, est superbia,
 immorigera, pertinax, & contumaci-
 sa in omnibus aversio à Deo, & non
 malitiæ fundus : in cælum perire
 non potest, in terris pacem non habet,
 in inferno sepelitur, ejusque spiritus,
 invisa recalcitratio, & spiritus contumaci-
 etionis est. Hinc ex ea velut omnium
 malorum radice, & scelerum semina
 profuit in Religioso, ac Sacerdote tu-
 ditas progrediendi in spiritu, fove-
 tepiditas, spiritus discretionis extingui-
 tur, rationis oculus clauditur, cor lo-

Voluntas
 propria vo-
 catur Infer-
 nus.

Blos. in ta-
 bella spirit
 corollario.

S. Bern.
 serm. 3. de
 resurrect.

Dom.

Quæ dica-
 tur volun-
 tas propria?

Blos. loc.
 cit.

Quot ma-
 lorum sit
 causa?

veritur, audacia obfirmatur, mens induratur, contentiones miscuntur, rixæ propagantur, minæ intentantur, vindictæ cupiditates coquuntur, oriuntur odia, generantur scandala, gignitur desperatio, creatur apostasia, damnatur anima, spoliatur cælum, & inferius repletur. Etenim quid odit, aut punit Deus præter propriam voluntatem? Aut in quem ignis ille deservit, nisi in propriam voluntatem?

Est fomentum ignis inferni.
S. Bern.
loc. cit.

II. Sed quo furore hæc eadem Dominum Majestatis impugnet, audiant, & timeant omnes propriæ voluntatis sectatores. Nam primò dum talis voluntas eorum refractaria est imperio, quorum tanquam divinæ subdita est potestati, seipsam divinæ subtrahit obedientie, cujus vice funguntur, & imperant Superiores. Sed utinam, ait S. Bernardus, non majores ipsi irrogaret injurias, nam in ipsum quoque, cui inservire debebat, suum deservit Auctorem, dum efficitur sua, & propria ista *crudelis bestia, fera pessima, rapacissima lupa, & truculentissima leona*. Secundò, propriæ voluntatis amatores communitati Fratrum, aut publicis conventibus, collegijs, capitulis, vel conversationibus sunt omnium perniciosissimi, quia dum zelum justitiæ, & veritatis præferunt, sed non

S. Bern.
loc. cit.
Injuriola
Deum.

idem ib.

Perniciosa
communitati.

Amatores
illius pesti-
mi sunt.

non secundum scientiam; sequuntur
tantum pertinaciter opinionis ductum
errores defendunt, obstinate moni-
tibus, seu melioribus informationibus
reluctantur, omnibus ordinationibus
contradiciunt, Obedientiae jugum re-
cutiunt, dissolvunt concordiam, ter-
ternam quietem perturbant, unitatem
divisores, inimici pacis, charitatis es-
perantes, vanitate tumentes, superbia
typho inflati, placentes sibi, & magis
in oculis suis, aliorum facta crimina-
tes, famam traducunt, ignorantem
justitiam, pro incorrupta divini
tiam suam corruptam perversitatem obte-
natissimè manuteneere contendentes.

Merita su-
or. bonor.
operum
perdunt.
S. Bern.
Serm. 72.
p. Cant.

III. Tertiò. Qui omnibus alijs ma-
lus, quomodo sibi bonus erit? Idcirco
tales sibi meritis, uti flagitiosissimi
sunt damnosissimi; in primis quod
ratione lucri cessantis, sive omnium be-
norum operum jacturae, quod S. Ber-
nardus ita declarat. Si in die jejuni
invenitur voluntas mea, non tale
elegit sponsus, nec sapit illi jejunium
quod non lilium Obedientiae, sed vinum
propriae voluntatis sapit. Idipsum verò
de jejunio solum, sed & de silentio, de op-
eribus, de oratione, mortificationibus,
observatione Religiosi, in qua est voluntas
sua, & non obedientia Magistri sui, est

tiendum. Vnde observantias tales, & in se bonas, inter virtutes tamen minimè censuram deputandas. Sic grande malum propria voluntas, quâ fit, ut bona tua tibi bona non sint, quia nihil omnino, quod propriâ inquinatum sit voluntate, gustabit is, qui pascat inter lilia. Hæc ille, de cujus calamo nil nisi mel, & lac effluxit.

IV. Ultra quod voluntatis suæ proprietarius manifesti sacrilegij & fœdij reus esse convincitur, quemadmodum enim Religiosus pecuniarum proprietarius usurpator contra suum Votum fœdisfragus & perjurus, contra Religionem & Monasterij communitem sur, raptor, sacrilegus & Iudæ similis esse dignoscitur, quia sibi appropriat, quæ non sua sunt, sed Monasterij, quæque solemniter à se perpetuò abdicavit, ita suæ voluntatis proprietarius Regularis omnibus præactis sceleribus eò fortiùs innodatur, quia re sui corporis & animi, intimam, ingentam, connaturalem, omni auro, argentoque millies pretiosorem, suæ scilicet voluntatis libertatem spontè Deo, Religioni, ac Superioribus donatam, resignatam, Voto consecratam, scripto proprio firmatam, & subsignatam, iurisque Dei æternaliter factam sibi appropriat, rapit, furatur, prædatur, &

Sunt fœdisfragi perjuri.

Proprietarij prædones rei alienæ.

ex

ex merâ superbiâ ac obstinatione ad
 um arbitrium abutitur, in Dei ter
 contemptum, Religionis contumeliam
 & suorum injuriam Superiorum, quibus
 adeo totum suum velle & nolle
 nâ & absolutâ traditione consignat
 ut sibi jam, suisque interniis animi
 tentijs non vivat, sed immortalis
 ac sapultus.

VVa.
 ding. ad
 annum
 1221. n. 27.

Obedien-
 tia Regula-
 ris sit mor-
 tuo similis.

V. Vnde incarnatus ille Seraphinus
 suos docuit, obedientiam Religionis
 portare esse sicut corporis mortuum,
 illud sine proprio motu, movetur,
 ab alio duntaxat: os habet, sed
 oculos tenet apertos, sed cum
 fasciâ ligatis nil respicit; laudatur,
 non extollitur; opprobrijs excipitur,
 non excandescit; calumnijs contum-
 tur, aut vituperijs, non respon-
 volvitur ad dextrum latus, sed
 truditur ad sinistrum, tolerat; pro-
 nê aut supinê collocatur, non ob-
 gannit; pedibus conculcatur, & neque
 murmurat, neque reclamât: qui om-
 nibus potentijs ac sensibus cruciatus
 mortuum atque privatum est: omni
 proprio velle & nolle, moveri &
 tire, videre, loqui, disponere, & pro-
 cipere destitutum. Et hoc est perfecti
 Obedientiæ exemplar, sicut è contra
 le agere, aut nolle pro sua duntaxat

Voluntatis & proprii iudicii pruritu, dam-
nabilis est superbia, fastus, & arrogan-
tia Luciferiana.

VI. Prædictæ Medusæ sororem dix-
eris alteram Megæram, scilicet proprii
iudicii pertinaciam, ac pertinacem
immanationem; quæ quidem multorum
proliū fecunda mater, uti suspitionis, iu-
dicii temerarij, zeli indiscreti, impruden-
tæ, iracundiæ, præcipitantiæ & pessimæ
murmurationis &c. hic in præsentem pri-
mo consideratur, quatenus subditus non
præceptum, nec in illo Deū præcipientē,
sed personæ duntaxat præcipientis dis-
cernit qualitatem; itē quando man-
dati materiam; levitatem, seu gravita-
tem, utilitatem, sive necessitatem,
possibilitatemque examinat; arriden-
tia ambabus manibus amplectitur,
duplicitatē verò explodere, reiice-
re, aut frivole excusare præsumit. Ne-
que his contentus etiam mandantis in-
tentionem penetrare, mandati causas,
rationes exposcere, inquirere, ac dis-
cutere præsumit, quæ omnia veræ Obe-
dientiæ perfectionem elidunt, quam
simplicem & cæcā, non sciolam, cu-
tiosam, ac temerariam, esse oportet. Nes-
cit enim iudicare, quisquis perfectè didicit obe-
dere. Hinc præclarè Angelicus Doctor
in Regulæ c. 5. explanans: *Mox ut ali-*

Proprii iudicii pertinacia.

Mater vitiortum.

In quo consistat illius malitia.

Obedientia cæca & simplex.
S. Greg. I. 14. c. 40.
in 1. Regum 1. 2. q. 13.
A. 5. ad 2.

Bb quid

quid imperatum fuerit: ideo, inquit, nihilominus tentandunt esse, si Praeceptum aliquid impossibile præceperit, cum an aliquid sit impossibile, subditur debet suo iudicio definire, sed in quoque Superioris stare iudicio. In rem Abbas Nestero Religionem ingressus, ita secum statuerat: *Posthac ego, & asinus unum sumus, ergo debeo esse factus.* Quidquid ei imponitur, hoc portat, non potens, à quo, vel quare, aut ad quem facit. En utile de stupido jumento didicisti.

Obediens
fit ut asinus

VII. MONOPH. Aliter obediens animo sedet, quod de B. Pauli simplicis cæcâ, ut ajunt, at in sapientia illuminatissimâ obedientiâ me legisse memini, & id ipsum velle, & imitari mulotties mihi adjacet, perficere autem non invenio. Hic in disciplina Monasticam Magni illius Antonij studiturus, jussus est funem quindecim annorum longum texere: finitam texeram Antonius, ceu malè, & dissolutè nimis factam cum vituperio præceptum solvi; & abs obediens Paulo rebellata est. Indixit ei septem dierum arduum jejunium, jejnavit Paulus; & elapso septimo die, pane in mensâ apposito reficere jussus, dum protensâ manâ eodem sumere vellet, famemque septem

Rom. 7.
Pauli simplicis obedientia à S. Antonio variè probata.

Polland in
Vir. S. An.
20. 17. Jan.
à n. 52.

duanam obsonare, novo Abbatis Antonij de mandato, panem duntaxat alpicere, non vero atrectare, multo minus degustare Christianus hic Tantalus compulsus est. Sed neque hic vel Senioris jussu, vel discipuli quievit obedientia; etenim de novo jussus urnam seu vas mellis frangere & conterere, aquam toto die hautire, haustamque effundere, consuere vestem, & rursus omnes consutas dissuere commissuras, in omnibus & per omnia, sine discussione, sine murmure, aut contradictione obtemperavit.

Perfecta
discipuli in
omnibus
obedientia.

VIII. THEOPH. Valde congruens nostro proposito, aut hisce temporibus nostris exemplum. Quis enim alius tyronum, aut discipulorum sancti illius Anachoretæ, non imaginatus sibi fuisset, aut non pronuciasset, senem hanc delirio, seu stolidâ cerebri verberge laborare, tam exotica, tam ineptam, tamque inurilia, & contraria cum illius mentis instabilitate præcipiendo? Sed quis discipulorum, nisi fuisset alter Paulus simplex; non illius scholæ valeat scilicet cum indignatione, in qua & summi pro stultis haberentur, fame conficerentur, & non nisi inutilissima temporis dispendia fierent? Sic nempe multa mundi sapientia præcipientis ar-

Judicia
mundi per-
versa in rebus
spiritualibus.

Bbz

gue-

Cælestis
philoso-
phia doctri-
na munda-
na contra-
ria.

Quomodo
doceat obe-
dientia per
fectam for-
mam.

Hæc sola
facit Reli-
giosum.
Polland.
ibid.

Diversa 2
diebus An-
tonij no-
stra tempo-
ra.

gueret fatuitatem, & obedientis deni-
ter simplicitatem. At divina Religio-
rum Philosophia longè alijs termin-
utitur, docetque ad faciendum exor-
dano & terreno novum cælette con-
situm in sacra Obedientiæ peripatetice
docet, inquam, per qualitates e diamo-
tro sensui & humanæ rationi penitus
contrarias, omnes physicas, metaphy-
cas, seu etiam meteoricas proprietas
bri qualitates expellere, inde materiam
suâ veteri formâ spoliare, sicque m-
mem, nudam, cæcâque redditam
omni sibi ingenito & connaturali co-
petitu privare, & tum demum, sibi
formi, spoliata & privata, per causas
cundas (Superiorum scilicet imperi-
novas dispositiones, & dispositionibus
jam inductis, novas incorruptibiles
que cælestes superinduere formas. Se-
ce irrefragibilem dictorum probatio-
nem ex ipsomet illuminatissimo dis-
ceos Magistro Antonio, ita loquens ad
prædictum Paulum, sic tentatum, pro-
batum, & omnia ad amissum execu-
tum: *In nomine Iesu, ecce jam factus
Monachus, mane demceps in cella.*
IX. Necesse est, hie ingemiscendo
exclamare cum illis posteriorum latorum
lorum Eremitis. *ô quam longè absum
diebus Antonij; dum hisce temporibus*

multorum fortè Superiorum (ijs maxi-
mè in locis, ubi disciplina Regularis
parum viget) præcipua sollicitudo esse
debet, ne vel novellis Religionum can-
didatis ob modernos delicatos genio-
rum mores, aspera seu dura prænunci-
entur; vel ne Novitij solidioribus mor-
tificationum cibus, sed lacte duntaxat,
propter spiritûs infirmitatem enutrian-
tur; ne professorum quorundam hispi-
da enascens lanugo vitiorum, novacu-
lâ radatur, propter menti, mentisq; teneri-
tudinè, sed sapone duntaxat illita prius,
spongiâ deinceps molli abstergetur; ne
finaliter aliquorum Veteranorum æru-
go asperiori limâ radatur, ut non fran-
gatur vas. O Superiorum talium cru-
ciatus & labor! Qui omnia sua iussa
prius ad libellam & unciam humoris ali-
eni trutinare, quàm plurima oculo con-
nivente præterire, omnes quascunque
justissimas correptiones ad gustum pa-
latûs suorum subditorum melle & sac-
caro condire debent, ne delicatos ni-
mis nonnullorum stomachos irritent,
exacerbent, vel tantâ amaritudine re-
pleant, ut ad insulsas contra se eructa-
tiones erumpant; ac ipsimet Superio-
res minori cedere consultius judicent.

Moribus
irreligiosis
coguntur
nunc con-
nivere ali-
qui Super-
iores.

X. Sic longè absumus à diebus Anto-
nij; at multò magis dolendum, quòd

Bb 3

tam

tam longè absumus à diebus Pauli Sim-
 plicis: (non jam ad te, tuoque locum
MONOPHILE chare, meus sermo
 vergit, quos, non dubito, à sequentibus
 vitijs esse alienos; sed sparsim late
 diffunditur ad emendandos reos, si
 reperiantur) dum eò miseriarum (quæ
 nam non multorum) Religiosorum
 prolapsæ esse videntur, ut hinc nati-
 do proprii judicij crimini vel adducti
 vel assueti, lynceo oculo omnia locorum
 Superiorum acta scrutari; consilia
 cutere, sensus exenterare, animum
 re mandata, quo sine, intentione
 dõve emanarint: & nunc appropin-
 pauca, nunc plura sugillare, jam ita
 prudentiã, jam hæc melius, alia
 lius, aut pulchrius, & comodiùs
 tuisse disponi & ordinari; chimerarum
 non dubitent. Quodque pejus est, et-
 am discretè, prudenter & salubriter
 acta, vel omissa, vel jussa, intemp-
 præcipitantia, passionis & partialitas,
 nimij rigoris, aut indulgentiæ fugere,
 insimulare, & sequiùs intemperari.
 Omnium verò pessimum, & à Religio-
 subdito, pro! horrendè absonum, con-
 tra Superiores, Dei personam immen-
 te agentes, audacter insurgere, ve-
 bis refractarijs eos lacerare, adu-

Proprij ju-
 dici est, om-
 nia Superio-
 rum acta
 discutere.

Malè inter-
 pretari.

Murmura-
 re, detrahe-
 re.

rentias aliorum sibi vel procurare, vel
provocare, linguam in murmuraciones,
cavillationes, detractionesve exerere
&c. Tales, ô Deus immortalis! non
modò toto cælo distant à simplici, cæ-
câ, mutâ, & promptâ Pauli prædicti
obedientiâ, imò juxta superiorem S.

Antonij conclusionem à vero statu Mo-
nachi, vel Religiosi, ideoque è numero
& albo, & cellis excludendi, sed insu-
per convincuntur esse tumultuosi, rebel-
les, votifragi, & secundùm Divum Gre-
gorium Deum negantes, quem propria
obedientia crucifixit, seu juxta Trithemium
perjuri, impij, mendaces, transgressores, &
falsissimi Apostatæ; imò monachi sine obedi-
entia, mera monstra diaboli.

Murmura-
tores & re-
fractarij
sunt mon-
stra diaboli.

Trith.
hom. 20.
de verâ
obed. Mo-
nach.

XI. Quanti autem piaculi quantæ
vindictæ calitus sint obnoxia hæc crimi-
na unicū sequens exemplū reos, & noxi-
os absterrendo, innoxios autē præservan-
do & præcavendo sufficiens erit. Cùm B.
Bernardus nonæ Congregationis Bene-
dictinæ Tironiensis vocatæ Fundator in
Galliâ, ingenti perfectionis zelo inflatū-
tus reformationi magno studio insiste-
ret, inter odoratissimos pullulantium
rosarum flores, reperit quoque pun-
gentium spinarum aculeos, linguas nem-
pe obloquentium quorundam, qui san-
ctas & salubres optimi Abbatis in-
tentio-

Poll. in
Vit. 14.
Apr n. 1. 5.
Bernardus
Tironien-
sis, Refor-
mator.

Patitur ob-
locutiones.

tentiones, variè pro suo quisque gen-
discutientes, temerè judicantes, similes
interpretantes, nunc clandestina tractant
consilia, nunc palàm improbare ejusdem
actiones, nunc, verò clam obmurmurare,
rare, traducere, & tandem audaciorum
quendam è suis animare, ut Abbatem
in faciem exprobraret istas novitates in-
troducitas. Is cum sui impotens, omnino
que reverentialis obedientiæ immemor
præcipitantiùs in Superiorem incedens
(quod vir Sanctissimus summa cum
patientia supportans Deo soli commissa
rat) postea ad reliquos conspirantes
referret, applaudentibus alijs, & non
nullis de re bene gesta arridentibus
ecee risum in gravem luctum conver-
sum, dum Coriphæus factionis illius
cum horrendo nunciatae suæ damna-
tionis eiulatu corruit exanimis: ceteri
deinceps proprias suas voluntates & opi-
dicia facillè abjurantibus, & divina pro-
vidè pertimescentibus. Hæc ad novorum
terrorem & emendationem.

Digr. 41.
n. 5.

XII. PHILOTH. In superius
Digressione mentionem feci de doctissimo
mihi libello vitæ beatissimæ Cathedra-
rina Bononiensis, in quo, si hinc proba-
re & interloqui concessum est, signifi-
ter ponuntur ejusdem Beatae Virginis
documenta circa prænotatam materiam

de non iudicando & traducendo acta Superiorum, suis Religiosis a vivente tradita similibus verbis : Væ illi animæ, quæ non reverenter ac piè sentit de suis prælatis : non expectet à Deo ullam consolationem, aut gratiam, sed potiùs gravem vindictam, licet enim videntur officium suum non præstare, nunquam tamen eos diiudicare, vel taxare oportet, sed iudiciù Deo relinqui. Non sit ergo (replicabat illa aliàs) in vobis deliberata mala voluntas, nec prodeat ex ore vestro verbum contra vestros Prælatos : possunt incidere nobis cogitationes vel invitis, quia cogitationes non sunt in nostra potestate, oportet tamen, continere voluntatem, & suppressere suum iudicium, ne consentiat voluntas, ne iudicium temerè assermet, & linguam, ne perperam mala loquatur. Quæ quidem, etsi directè & propriè Regulares duntaxat personas concernere videantur, mihi tamen, & alijs meis collegis etiam respectivè ad nostros Superiores, imò & Laicis in ordine ad suos Magistratus, aut proximos, documento esse possunt.

XIII. Valde appositè, mentem meam, narrata à te, ad tuum, & etiam sæcularium statum applicando præoccupasti; verùm duo supersunt dicenda:

Monita
Catharinæ
Bonon. de
non fugil-
landis Su-
perioribus-

Polland.
ad 9. Mar.
n. 123.

cenda : Vnum, quoddam sive Ecclesiarum Cathedralium, aut Collegiarum, sive Parochialium Rectores Ecclesiarum tam non modicè in propria voluntate vitium impingere queant, quando *ulationem Dei habentes, sed non scientiam*, ordinant, agunt, decernunt, præcipiunt, invehuntur, sive castigant inconsultò suos vel Collegas, vel commissos pro lubitu, aut sicut voluntatis propriae, ac præcipitantis (accidentibus maxime iracundiæ motibus dictamen suadet, vel imperus, zelum putando, quod passio mera, vel iramotus, aut indiscreionis excessus est. Unde duo mala resultant: Primum in alteros, quando videlicet ex tali immoderato zelo, aut publicè in personas castigis, quàm vitia detonando, (ac sæpe non satis exploratâ rerum veritate) vel corripiendo privatim, elatis, tumidè, despoticis, falsisque multâ acrimonia verbis ulcus exasperant, quod sanare debebant. Alterum abinde exultante enim indiscreto propriae voluntatis zelo, Superior quivis auctoritatem suam in tantum risui, vilipendio, ludibrioque, & odio exponit, ut etiam quandoque decernens & sancta, obtineat spiritualis emolumentum. Ex his

Rom. 10.

v. 2.

Zelus indiscretus Superiorum Ecc. fiast. perniciosus

enim natura importabilis est sine scientia, insulsus sine discretione zelus; ac non tantum inutilis prorsus, sed plerumque perniciosus valde. Duobus igitur zelum virtutibus stipatum esse oportet, quem admodum Divus Mediolanensium Antistes Carolus docet; prudentiam nimirum, quae eundem per scientiam, atque discretionem moderetur; & charitate, quam novit aliorum infirmitatibus compati, non indignari. Ita enim hortatur: In omnibus functionibus prudentiam, & discretionem servent, & caveant, ne zelo indiscreto in actionibus, & verbis sevantur, etiam in suorum subditorum correptione, aut correctione; sed ex paterno agendi more satis agnoscant omnes, desiderio salutis agi, quidquid contra eos agitur.

S. Bern.
serm. 49.
in Cant.

Sit prudens
& charitativus.

Ex constit.
S. Caroli
c. 2. reg.
10.

XIV. In proprii quoque iudicii lapidem offendit, quisquis Praelatorum, Praepositorum, Rectorum, aut Pastorum existimat, se nullius egere consilio, vel in sensu suo abundans, propriae opinionis pertinaciter nimis acquiescit; quasi aut solus optima quaeque in medium afferere queat. Hoc itidem innumerabilium ritarum, dissensionum, contentionum, odiorum, scandalorumque uberrimus fons est, sive in conventibus, Capitulis, aut publicis consultationibus; sive in

Rectores
Eccles. aliorum
consilij urantur;

Pertinacia
opinionis
mala.

in privatis, ac familiaribus colloquiis
 conversationibus, animi relaxationibus
 serijsve negotijs, neutro (v. g.) in aliquo
 asserto de sua opinione vel hilum certe
 volente: cum tamē (ō quoties!) ob an-
 rem proprium, passionum vehemē-
 am, humanæ fragilitatis, labilitatis
 memoriæ, ac rationis imbecillitatem
 & sensus illudantur, & menti obfusca-
 tur caligo, vel cæcitas tanta, ut pro-
 prium iudicium graviter hallucinetur,
 & erret. Debet ergo, qui præter, ca-
 cum inspectionis, ac prudentiæ oculis in-
 te, & foris (quemadmodum illa Eze-
 chielis animalia) totoque in circum-
 plenus esse, veruntamen, non plus scire
 re, quam oporteat sapere, sed sapere ad so-
 brietatem, aliorum opiniones, sive con-
 silia lubens audiendo, & gratanti illi
 animo deferendo. Ita enim secutus
 erit, ne decipiatur, si idem alij sentien-
 & quidquid cum prudentum iudicio
 cerit, si minus bene, quam sperabatur,
 successerit, minus etiam impurabitur;
 siquidem magis aliorum sensui, quam
 proprio obsecutus est.

XV. Quamobrem etiam atque
 etiam vos adhortor, & precor, ut pro-
 pulsata, eliminata, proscripata, & rabi-
 tus extirpata propria veteri voluntate

Exech. 1.
 12.

Petiti con-
 filij bona.

atq; iudicio, exhibeatis de cætero Obedientiam, quibus obligati estis, prudentiæ luce perfusam, intentioni rectæ innixam, discretionis moderamine perspicuam, charitatis flammâ succensam, humilitatis decore ornâtam, constantiæ virtute roboratam, perseverantiæ bono circumseptam. Sit Obedientia, ac vitæ vestræ ratio prompta sine dilatione, devota sine dedignatione, voluntaria sine contradictione, simplex sine discussione, perseverans sine cessatione, ordinata sine singularitate, hilaris sine turbatione, strenua sine pusillanimitate, & universalis sine ulla exceptione, ut sic fiat toti quanti Deo, Ecclesiæ, & Religioni acceptabile sacrificium, præcipuum munus, immaculata hostia, victima salutaris, & fragrantissimum thymiamâ Domino in odorem suavitatis.

Horatio ad obed.
B. Laur. Justin. l. de Obed. c. 9.

Qualitates perfectæ obed.

MEDITATIO XXIV.

De alijs motibus Obedientia, maxime ab exemplo Christi.

Tertius humilitatis gradus est, ut quis pro Dei amore omni Obedientiâ se subdat majori, imitans Dominum, de quo dicit apostolus: Factus est obediens usque ad mortem.

Text. Regul. c. 72 gr. 34

Præ-